

Неблагодарната Мецана.

Остарѣ Мецана, не ѝ се гонѣше ловѣ. Ядѣше ѝ се нѣщо сладко. Пъкѣ царевицата обраха. Плодове нѣмаше вече. Какво да се яде?.. Замисли се Мецана, погледна сивото есенно небе и трѣгна изѣ гората.

— Да намѣря медацѣ, добре ще си подсладя живота. Цѣла зима ще ми дѣржи ситостѣ, — помисли тя и се запжти къмѣ старитѣ хралупести дѣрвета.

На едно дѣрво катеричка чоплѣше желждѣ. Мецана погледна хралупитѣ, видѣ засмолени съ воскъ дупки и се зарадва.

— Ще се яде медѣ, — каза тя и започна да люлѣе старото дѣрво.

— Мецо-Мецано, ще ми съборишѣ кжщата, — провикна се изплашена катеричката.

— Гладна съмѣ, а въ дѣрвото има пълни пити съ медѣ. Охѣ, лигитѣ ми протекоха, като си помислихѣ за тѣхѣ!..

— Ще ми съборишѣ кжщата. Ще остана безѣ зимовище. Ще умра. Смили се надѣ мене!

— Стига си скимуцала, — ядоса се Мецана. — Какво ме е грижа за тебе.

Катеричката се примоли още веднажѣ-дважѣ и, като

не можа да смиле сърдцето на мечката, изкрещѣ и избѣга на най-високото дѣрво. И заплака. А мечката се покатери на дѣрвото, закѣрши клоне и, като се олюлѣ на самѣ — натамѣ, дѣрвото заскрибуца и се пречупи. Пчелитѣ на рой изхвъркнаха и забрѣмчаха. Мецана нададе страшенѣ викѣ. Бѣше приклешила крака си.

— Братя, сестрици, елате ми помогнете!..

Гората потрепера отѣ рева на мечката. Изплашиха се

животнитѣ.

Най-после Кумчо Вълчо се престаши. Погледна Мецана и се захили: